

1r Premi

Títol: “La foscor”

Autor/a: Júlia Rodríguez Santañes

LA FOSCOR

Hola, em dic Sam. Sóc un escriptor de Londres, però avui he vingut a Bell-lloc d'Urgell a entrevistar a un home que va viure un incident, anomenat l'incident de la foscor, per a la meua nova novel·la. Fa temps que vull escriure aquesta interessant història, però mai fins ara havia trobat a algú que s'hagués ofert per a explicar-me els detalls.

Vaig arribar a la seva casa. Era una petita casa rural bastant distanciada del poble. A l'esquerra de la porta hi posava: "*Cal Rodríguez*". Vaig fer un parell de cops a la porta:

-Hola, bones. Sóc en Sam, l'escriptor. Vinc a fer-li una breu entrevista al senyor Marc Rodríguez per a la meua novel·la.

Em va obrir la porta una velleta que devia ser la seva dona:

-Ah, bones senyor Johnson!- Va respondre molt amablement.- Passi, passi, el meu home és a dins.

Vaig entrar dins la casa, que era molt bonica: Estava decorada amb mobles antics i quadres de paisatges. Vaig entrar al menjador. Vaig veure a l'home al que li anava a fer la entrevista: estava assentat a una butaca mirant la televisió. La seva dona em va fer un gest per a que m'assentés a la taula que hi havia davant de l'home. Després d'un petit silenci incòmode, la dona va dir:

-Marc, mira. Aquest noi et ve a fer una entrevista per a la seva novel·la que parla de l'incident de la foscor.

L'home es va girar, i al veure'm, va sospirar i va seguir mirant la televisió.

-Ja saps que no m'agrada parlar d'aquell incident.-Va dir sense apartar els ulls de la pantalla.

-Ja ho sé, però aquest noi ha vingut des de Londres per a veure't! -Va exclamar la dona. -Que et costaria ajudar-lo a escriure la seva novel·la?

L'home, finalment, va fer un llarg sospir i va dir:

- D'acord.- Quan va dir allò, vaig fer un mig somriure. L'home també em va fer un somriure.

- Vols algo de beure? Un cafè o un te? - em va preguntar la dona.

-No, merci. Vaig dir.

D'acord, doncs marxo. Qualsevol cosa m'aviseu, d'acord?-va dir,i després va marxar.

Ens vam quedar l'home i jo a soles. Vaig començar a treure boli i llibreta per apuntar tot el que digués.

-Bé, doncs, quan vulgui pot començar, senyor Marc.- Li vaig dir.

-Sí. -Va dir. Va fer una pausa llarga i va començar:

-Tot comença l'any 1956. Jo vaig néixer en una família molt pagesa. Cada dia al sortir de l'escola ajudava al meu pare, (que treballava a la pagesia de Bell-lloc) a fer les feines de l'hort. sovint, em guanyava algun dineret. Tot era perfecte, fins que va començar la gran catàstrofe, coneguda com l'incident de "la foscor".-L'home, va tornar a fer una pausa, va agafar aire i va continuar:

-Quan va passar allò, jo tenia 15 anys. Era mes de juny; a l'estiu, jo tenia una feina d'estiu, que era treballar a la pagesia de Bell-lloc amb el meu pare. Recordo, que, un dia van començar a créixer uns tomàquets que vam plantar a l'abril. Vam anar a dormir. Ens vam aixecar a l'endemà. Estranyament, era un dia molt gris tenint en compte que era mes de juny, però el que era més estrany, era que no quedava quasi res del que havíem plantat. Ni tomàquets, ni pomes, ni peres...Només quedaven algunes fruites com ara llimones, nectarines i raïm. Vam pensar que havia sigut una plaga de conills o porcs senglars, però era impossible que amb una nit haguessin acabat amb quasi tots els nostres cultius. Vam sortir a fora al carrer, i als veïns també els hi havien desaparegut alguns cultius. Estàvem molt rallats. Què havia passat? Immediatament, tots els membres de la pagesia de Bell-lloc vam anar a l'ajuntament a explicar el que havia passat a l'alcalde que hi havia en aquells temps. I quan li vam explicar el que havia passat, va respondre:

- I que voleu que faci, miracles?- Va dir aixecant una cella.-Això deu haver sigut una plaga d'alguna bestiola, o ves a saber què.

El meu pare, que estava traient foc pels queixals, va dir:

-És impossible que una plaga del que sigui hagi acabat amb gran part dels cultius del poble! si no fa alguna cosa per l'assumpte, ens quedarem sense fruita i verdura, vostè decideix!

-Tant em fa, a mi, el que pugui passar.- Al veure que l'alcalde no tenia cap intenció d'ajudar-nos, vam decidir marxar, mentre el meu pare mormolava:

-Quina vergonya d'alcalde...

Com que l'alcalde no ens va voler ajudar, vam decidir que aquesta nit faríem tornos per sortir a fora a veure que era el que s'estava menjant les collites. A mi em tocava de 3:30 a 4:45.

Em va despertar el meu pare, per avisar-me de que havia de sortir a fer guàrdia. Em va donar una escopeta i vaig sortir a fora a fer guàrdia. El meu pare em va dir que ningú encara havia trobat res, i que ja estaven desesperats. Portava ja mitja hora vigilant, estava fent un gran esforç per no adormir-me, ja que constantment se'm anaven tancant els ulls. A la vora estava el veí que també feia guàrdia, però ell ho tenia pitjor perquè només estava ell i havia de fer guàrdia tota la nit. Ja m'estava començant a dormir, quan, de repent es va sentir un fort soroll venint de l'horta, i quan vaig veure de que és tractava, no m'ho podia creure: era un monstre molt gran, musculós, de color negre amb la pell rugosa. Amb les seves llargues urpes i la seva mirada tètrica mentre es menjava les nectarines donava molta por. Al principi, vaig pensar que estava somiant, però em vaig donar compte de que no era un somni, així que vaig cridar ben fort:

-Amenança a la vista!- Immediatament, van baixar els meus companys corrent, que alguns portaven una càmera per gravar el que passava. El monstre, al sentir-me, va fer un fort rugit i va córrer cap a mi. Tenia una escopeta a les mans, però no vaig disparar, ja que, per un moment, se'm va parar el cor.

- Marc!- va cridar el meu pare, desesperat. Va fer un parell de dispars a la bèstia (que no li van fer gran cosa) però va ser suficient per a que el monstre li soltés una esgarrapada al pit.

- Pare!- vaig cridar. El monstre, al veure que tothom el disparava i que ell no podia atacar a quinze persones alhora, va marxar corrent.

Tots vam anar a veure si el meu pare estava bé:

-Pare! Déu meu pare, estàs bé?- Vaig preguntar molt espantat. Tenia les marques de l'esgarrapada.

- Sí fill, tranquil- Va respondre - No passa res.

No sé ben bé perquè, però em vaig sentir culpable del que va passar. De fons, vaig sentir que la resta deien: "porteu aigua i una vena!"

Li van desinfectar la ferida i li van posar un embenat. A l'endemà, aniríem a l'ajuntament i mostràriem els vídeos que havíem fet del succeït. Des d'aquell dia, el monstre el vam bategar com "*la foscor*".

L'endemà, va ser un dia igual de gris que el primer dia que va passar allò. Vam anar els membres de la pagesia i el veí (que també havia viscut lo de la foscor) a mostrar el que havia passat a l'alcalde. Li vam mostrar tots els vídeos i l'esgarrapada del meu pare, i va dir:

-Jaja, mira quina broma més divertida! Qui ha fet els fotomuntatges, per cert? Estan molt ben fets!- Va dir en un to irònic.

Un amic del meu pare va dir:

- Senyor, això no es tracta d'una broma, nosaltres no anem fent fotomuntatges i bromes, ja tenim prou feina a l'hort com per anar gastant bromes a l'ajuntament. Aquesta bèstia s'està menjant les nostres collites i ha agredit a un dels nostres companys. Si no fa res al respecte, li ficarem una denúncia, senyor.- Però l'alcalde va respondre:

-Bé, ja em direu si la broma funciona- Va dir entre rialles. Mentre anàvem marxant l'alcalde mormolava: "monstres! Ai, què bons que son els pagesos!". Però saps que? Tots els pagesos de Bell-lloc vam firmar una denúncia, per la tarda vam fer una enorme manifestació, i vam sortir a tots els diaris i a les ràdios. Les nostres queixes van arribar, i a l'endemà, aquest home ja no hi era com a alcalde. Van posar a un home amb ganes d'escoltar-nos i de fer la seva feina. Li vam explicar el que estava passant al nou alcalde, i també li vam mostrar els vídeos.

- L'anterior alcalde deia que tot era una broma i que els vídeos eren un fotomuntatge- Va dir el meu pare.

- És molt realista per ser un fotomuntatge- Va dir - El que dubto és que sigui un monstre, segur que és una bestiola que no es veu amb la foscor.

- Llavors, com explica l'esgarrapada?- Va dir un membre de la pagesia.

- Tens raó.- Va dir l'alcalde. Es va quedar pensant una estona i va dir:

- Mireu, fem una cosa. Si us sembla bé, aquesta nit, vinc amb vosaltres per a veure el monstre amb els meus propis ulls. I si el veiem, el disparem fins acabar amb ell. D'acord?

- D'acord, moltíssimes gràcies- Va dir el meu pare.

Va arribar la nit. Per allà a les 23:30 h va arribar l'alcalde. Vam estar una bona estona esperant, com unes dos hores. L'alcalde estava començant a cansar-se, però, finalment, va aparèixer la foscor. Es va atansar a poc a poc als cultius, a veure si quedava alguna cosa. Ens vam anar atansant a poc a poc, sense fer soroll, fins que vam cridar:

-AL ATAC!- Uns companys li van llançar una xarxa, mentre la resta anàvem disparant. La bèstia va resistir fins al final, intentant escapar, però just quan se'ns acabaven els cartutxos, la foscor es va parar de moure. Va parar de rugir. L'haviem aconseguit derrotar. Encara recordo la cara que va posar l'alcalde, no es creia el que acabava de veure.

L'endemà, ja no feia aquell mal temps de les anteriors nits: feia el Sol més brillant que he vist mai. Vam sortir als periòdics de tot el món, i vam ser aplaudits per el poble. Érem els vencedors de la foscor.

Moltes gràcies per explicar-me el que va viure.- Li vaig dir al senyor Marc.-Quan tingui la novel·la acabada, li enviaré una còpia.

- L'esperaré amb moltes ganes, Sam.

-Bé, doncs me'n vaig. Tinc molta feina per redactar això. Adéu!

-Adéu.

Vaig marxar de la casa. La veritat, m'esperava que em digués moltes menys coses, però marxo de Bell-lloc amb detalls molt interessants per a la meva novel·la.